గోరంతదీపం

- అంజన కొడాలి

(గత సంచిక తరువాయి)

శుక్రవారం. ఎన్నో ఏళ్ళు అయ్యింది. శ్రావణ శుక్రవారం రోజు అంజలి ఇంట్లో ఉండి. అన్నపూర్ణకు ఎంతో సంబరంగా ఉంది. రకరకాల పిండివంటలు తయారు చేయటం కోసం బాగా హడావుడిగా ఉంది బైట పెద్ద ముగ్గు వేసింది అంజలి. దానిని రంగులతో నింపింది. బైటగేటు నుండి లోపలికి వచ్చే దోవలో కూడా చిన్న ముగ్గులు వేసి, రంగు రంగుల చేమంతులతో నింపింది. దేవుడి దగ్గర అంతా చక్కగా అలంకరించారు ఇద్దరూ కలిసి.

"ఇన్నాళ్ళకు ఇంట్లో లక్ష్మీదేవిలా తిరుగుతున్నావు. నగలన్నీ పెట్టుకో" అని బ్రతిమిలాడి వడ్డాణంతో సహా నగలన్నీ పెట్టింది అన్నపూర్ణ.

పూజ అయ్యాక నగలు తీయబోయింది అంజలి. "అబ్బా ఉంచుకోమ్మా. మళ్ళీ మళ్ళీ పెట్టుకుంటావా రాత్రికి తీద్దువుకానీ" అని ఆపేసింది అన్నపూర్ణ.

కాసేపు మధ్యాహ్నం పడుకుని లేచారు అన్నపూర్ణ. సాయంత్రం పేరంటం దగ్గరకు కావల్సినవని సర్దుతున్నారు. రవి దగ్గర్నుండి ఫోన్ వచ్చింది. కావాలని తీయలేదు అంజలి. మొన్నెందుకు నవ్వారో చెప్పలేదు. తర్వాత ఫోన్ చేయలేదు. నేనేం మాట్లాడను తనతో ఉడుక్కుంది అంజలి. "బిజీగా వున్నావా?" అన్న మెసేజ్ వచ్చింది. దానికి కూడా కోపంతో సమాధానమివ్వలేదు.

సాయంత్రం పేరంటాళ్ళు అందరూ వచ్చారు. నీరజ, సావిత్రి కూడా పిల్లల్ని తీసుకుని వచ్చారు. శ్రావణి చక్కగా బుట్టబొమ్మలాగా తయారయ్యింది. అందరూ చక్కగా పూజ చేసుకుని హారతిచ్చారు. అన్నపూర్ణ, అంజలిని హారతి పాటపాడమంటే, పాడింది. "పాటలు బాగా పాడతావు అంజలి" అంది నీరజ.

"మా శ్రావణి కూడా సంగీతం, డాన్స్ నేర్చుకుంటుంది."

"అయితే శ్రావణి నువ్వు కూడా ఓ పాట పాడాలి" అంది అంజలి.

కాస్త సిగ్గుపడి వాళ్ళ అమ్మవంక చూసి సంగీతంలో ఓ గీతం పాడింది.

"చాలా బాగా పాడావు. చక్కగా అమెరికాలో కూడా నేర్చుకుంటున్నావా?" అని అందరూ పొగిడారు.

ఆడవాళ్ళ పాదాలకు పసుపు రాసి, బొట్టుపెట్టి తాంబూలం ఇచ్చారు అంజలి, అన్నపూర్ణ. అందరూ బయలుదేరారు. నీరజ వాళ్ళు బయలుదేరుతుంటే ఆపింది అన్నపూర్ణ.

"మీరు కూర్చోండి. భోంచేసి వెళ్ళొచ్చు" అని.

"ఇంకోసారి వస్తాంలే. ఇప్పుడెందుకు?" మొహమాటంగా అంది సావిత్రి.

"ఏంకాదు అన్నయ్యకు, రవికి కూడా ఫోన్ చేయండి. సరదాగా కాసేపు కూర్చోవచ్చు కాదనకూడదు" అంది అన్నపూర్ణ.

"అమ్మ ఇంక నగలు తీసేస్తా" అంది అంజలి.

"కాసేపు కళ్ళముందర లక్షణంగా తిరుగుతున్నావని అనుకుంటుంటే చిన్నపిల్లలాగా ఏంటది? ఉంచుకో" కోప్పడింది అన్నపూర్ణ.

చంద్రశేఖర్రావుకి, రవికి ఫోన్ చేశారు భోజనాలకు రమ్మనమని, అందరూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ కూర్చున్నారు. అన్నపూర్ణ వంటగదిలోకి వెళ్ళింది వేడిగా గారెలు చేయటానికి. అంజలి, నీరజను పిల్లల్ని తీసుకుని డాబా మీదకు వెళ్ళింది.

నిశాదేవి, చీకటి మేలిముసుగు సవరించుకుంటూ ఆకాస రాజును కలవటానికి బయలుదేరింది. ఈ సంగమమే చూడటానికి చిలిపి చంద్రుడు మబ్బుల చాటునుండీ తొంగి చూస్తున్నాడు.

"చాల అందంగా ఉంది అమ్మ ఇక్కడ" ఇంగ్లీషులో అంది శ్రావణి.

"నాకు చాలా ఇష్టం ఇక్కడ కూర్చోవటం. ప్రొద్దునే లేచి ఇక్కడ కూర్చుని పాటలు వింటూనో, పుస్తకాలు చదువుతూనో కూర్చుంటా" అంది అంజలి.

"బోర్ కొడుతుంది నాకు" అన్నాడు సాత్విక్.

"వీడు పూజ దగ్గర ఇంతసేపు కూర్చోవటమే ఆశ్చర్యం" అంది నవ్వుతూ నీరజ.

"సరే క్రిందకు వెళ్ళి దాగుడు మూతలాడుకుందామా?" అంది అంజలి.

"చిన్నప్పుడు వెన్నెల్లో అందరం ఎంత బాగా ఆడవాళ్ళమో రెండు, మూడు బజార్లవరకు ఎక్కడున్నా దాక్కోవచ్చు. ఏంటో ఆ రోజులు మళ్ళీ రావు. ఎంతసేపు ఎవరింట్లో వాళ్ళు వీడియో గేమ్స్ ఆడుకోవటమే" నిట్టూర్చింది నీరజ.

క్రిందకు వెళ్ళాక తొక్కుడు బిళ్ళ ఎలా ఆడాలో నేర్పించింది.

"ఓ ఇది అమెరికాలో కూడా ఆడతాం. కొంచెం వేరేగా" అంది శ్రావణి.

నలుగురూ కలిసి తొక్కుడు బిళ్ళ ఆడుతుంటే పిల్లలు విపరీతంగా ఎంజాయ్ చేశారు. వరండాలో లైట్లు తీసేసి, సాత్విక్‌ని, శ్రావణిని దాగుడుమూతలు ఆడుకోమని చెప్పి నీరజ అంజలి వరండాలో కూర్చున్నారు కబుర్లు చెప్పుకుంటూ.

నీరజకు అంజలి బాగా నచ్చింది. కానీ తన మనస్సులో రవి అంటే కేవలం గౌరవమేనా? ఇంకేమన్నా ఉందో అర్థం కాలేదు. పైగా ఇద్దరికీ వయస్సులో ఆరేళ్ళు తేడా ఉంది. అమ్మతో ఈ విషయం కదపనా? వద్దులే ముందే చెప్పానంటే అమ్మ సంతోషంతో పెళ్ళి ముహూర్తాలు కూడా పెట్టిస్తుంది.

"శుక్రవారం పూట వాకిట్లో లైటు వెయ్యలేదేం?" అనుకుంటూ లోపల్నుండి వచ్చారు అన్నపూర్ణ, సావిత్రి.

"పిల్లలు ఆడుకుంటున్నారమ్మా" అంది నీరజ.

"అమ్మో చీకట్లోనా ఇంక చాలు లైట్లు వెయ్యి అంజలి. ఏమన్నా పురుగూ పుట్రా ఉన్నా" అంది అన్నపూర్ణ.

నీరజ పిల్లల్ని పిలిచింది.

"ఐ యామ్ హంగ్రీ" అన్నాడు సాత్విక్.

"రండి కాళ్ళూ చేతులు కడుక్కుందురు. స్నాక్స్ తిందాం" అని లోపలకు తీసుకెళ్ళింది అంజలి.

ఇంతలోకి ముగ్గురు మొగాళ్ళు వచ్చారు.

"ఏంటి ఇంత సైలంట్‌గా ఉంది. పిల్లలేరి?" అన్నాడు రవి.

"ఇప్పటిదాకా ఆడారు. అంజలి లోపలకు తీసుకుని వెళ్ళింది" అన్నారు అన్నపూర్ణ.

లోపల్నుండి పిల్లలు చేతిలో లడ్డూలు పట్టుకుని తింటూ వచ్చారు.

అంజలి కోసం రవి కళ్ళు వెతికాయి. కనపడలేదు. ఏం చేస్తుంది. ఫోన్ చేస్తే కూడా జవాబులేదు.

"అందరూ రండి భోజనాలకు కింద కూర్చుని తింటానికి ఎవ్వరికీ ఇబ్బంది లేదుగా? లేకపోతే టేబుల్ మీద సర్దుతాను" అంది అన్నపూర్ణ.

వంటింటింకి, ఇంటికి మధ్య స్థలంలో చాపలు వేసి, అరిటాకులు పెట్టి ఉన్నాయి. దగ్గర్లోనే ఏవో గిన్నెలు పెట్టి ఉన్నాయి.

"అందరం ఇక్కడే కూర్చుందాం బాగుంది వెన్నెల్లో" అన్నాడు రవి.

శ్రావణి, సాత్విక్ మీరు టేబుల్ దగ్గర కూర్చుంటారా?" అంజలి గొంతు విని చేతులు కడుక్కుంటున్న రవి చివ్వున తలతిప్పి చూశాడు.

ఎరుపు చీర, నడుముకు వడ్డాణం, మెళ్ళో పెద్దహారం ముందుకు పడిన జడ, తలనిండా పూలు. నుదుటి మీద పడిన జుట్టును ఒకచేత్తో వెనక్కి తీసుకుంటూ, ఇంకో చేతితో నీళ్ళ జగ్గుపట్టుకుని అమృత భాండం పట్టుకున్న మోహినిలా ఉంది రవికి. గొంతు తడారిపోయినట్లుగా అనిపించింది రవికి.

"పర్లేదు అంజలి వీళ్ళు కింద కూర్చోగలుగుతారులే" అంది నీరజ. అందరూ వచ్చి కూర్చున్నారు.

"అమ్మ నువ్వు కూడా కూర్చో, నేను వడ్డిస్తాను" అంది అంజలి.

"మనిద్దరం తర్వాత తిందాంలే" అంది అన్నపూర్ణ.

"వద్దు అందరం కలిసి తిందాం అన్నీ వడ్డించిన తర్వాత. ఇక్కడే ఉన్నాయి కదా మళ్ళీ కావాలంటే" అంది నీరజ.

గారెలు, పూర్ణాలు, పులహోర, గోంగూర పచ్చడి, తమ్మకాయ వేపుడు, గుమ్మడికాయ పులుసు, పాలతాలికలు.

"ఏంటివన్నీ ఇన్ని రకాలు చేశారు" అంజలి వడ్డిస్తుంటే అంది నీరజ.

"మీ అమెరికా పిల్లలకు మన వంటలు చూపొద్దూ" అంది సావిత్రి గారెలు వడ్డిస్తున్న అంజలి వైపు చూసి పలకరింపుగా నవ్వాడు రవి. అంజలి తనవైపు చూడలేదు. అరిటాకు వంక చూసి వడ్డించి పక్కకెళ్ళింది. ఏమైంది అంజలికి నా వైపు ఎందుకు చూడటంలేదు. నామీద కోపం వచ్చిందా ఏం చేశాడు తను. అర్థంకాలేదు రవికి.

అందరూ సరదాగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ భోంచేస్తున్నారు. ఇక అంజలితో మాట్లాడకుండా ఉండటం రవి వల్ల కాలేదు.

"మన ఇళ్ళ ప్రాజెక్ట్ ఉంది కదా. దాని గురించి సబ్ - కలెక్టర్గారితో మాట్లాడా కదా ఇంకేంటో డిటైల్స్ కావాలంట రేపు రమ్మనమని సాయంత్రం ఫోన్ వచ్చింది ఆయన పి.ఏ నుండి. మన బ్లూ ప్రింట్స్, బడ్జెట్ ప్లాన్ అన్నీ తీసుకెళ్ళాలి. అంజలి నువ్వు కూడా వస్తావా తెనాలి" అంటూ "ముందు సతీష్, నేనూ వెళ్ళాలనుకున్నాం, కానీ సతీష్కు ఏదో ఇబ్బంది ఉందని రావట్లేదు. ఒకడినే వెళ్ళటం కంటే, ఈ ఊరిలో జరిగే ప్రోగ్రామ్స్ గురించి ఇంకెవరన్నా కూడా ఆయనకు ఎక్స్ప్లెయిన్ చేస్తే బాగుంటుందని" అన్నాడు రవి.

"ఊరి గురించి తప్పితే నీకు మాట్లాడటానికి ఏమీ ఉండవా?" అంది నీరజ.

"నాతో మాట్లాడటానికైతే అస్సలింకేం ఉండవు" మనస్సులో అనుకుంది అంజలి. భోంచేస్తూ రవి తన వంక చూడటం తెలుస్తూనే ఉంది అంజలికి. ఎందుకు తను రవిమీద అలిగింది. ఏమో రవిని కాసేపు మాట్లడకుండా ఏడ్పించాలనేగా కావాలని ఫోన్ ఎత్తలేదు. మరి ఇప్పుడు తెనాలి వెళదాం అంటున్నాడు. వెళ్ళాలా.

"అంజలి రేపు తెనాలి వెళ్ళితే చీరలు కొనుక్కో రాధి పెళ్ళికి కావాలిగా" అంది అన్నపూర్ణ.

"అమ్మా నేను రాధి పెళ్ళికి అన్నీ హైదరాబాదులోనే కొంటాను ఇంకో రెండు రోజుల్లో వెళతాను కదా!" అంది

"పాలతాలికలు పెట్టుకో నీరజ" నీరజ ఆకు మడతపెట్టటం చూసి అన్నారు అన్నపూర్ణ.

"అమ్మో ఇక నావల్ల కాదు. కాసేపు ఆగి తింటాను. ఈలోపల తిన్నది అరగటానికి కాలవదాకా వాకింగ్‌కి వెళతాను" అందరూ నవ్వారు.

"ఈ కాలం పిల్లలు సరిగ్గా తినలేరు. ఓపిక లేక పనులు చేసుకోలేరు" అంది సావిత్రి.

అందరూ లేచారు. గిన్నెలు సర్ది పాలతాలికలు చిన్న చిన్న గిన్నెల్లో సర్ది ట్రేలో పెట్టుకుని ముందు గదిలోకి తెచ్చింది అంజలి.

"వాకింగ్‌కి వెళదాం అన్నావు పద" వాళ్ళ అమ్మ చెయ్యిపట్టుకుని లాగుతున్నాడు సాత్విక్.

"అమెరికాలో వేసవికాలం వస్తే రోజు రాత్రిపూట అందరం వాకింగ్‌కి వెళతాం. ఇందాక మాటవరసకు అన్నా ఇక అది పట్టుకున్నాడు" అంది నీరజ.

"ఇంటికి వెళ్ళేటప్పుడు నడిచి వెళదాం కదా అదే వాకింగ్" సాత్విక్‌తో చెప్పింది.

"అక్కా కం.. పైకి వెళదాం" అని పరిగెత్తాడు సాత్విక్.

"నేను తీసుకొస్తాలే" అని వాళ్ళ వెనకాల వెళ్ళింది అంజలి.

"పోన్లే పిల్లలు బాగా కలిసిపోయారు. ఈ ఉక్కపోత అలవాటు ఉండదు పాపం. దాంతో పాటు దోమలు" అంది అన్నపూర్ణ.

"ఏంటో మా చిన్నప్పుడు ఇన్ని దోమలుండేవి కాదు. లేకపోతే పట్టించుకునేవాళ్ళం కాదేమో?" అంది నీరజ.

చంద్రశేఖరావు, సీతారామయ్య రాజకీయాలు మాట్లాడుకుంటున్నారు. రవికి విసుగ్గా ఉంది. మళ్ళీ అంజలి ఎక్కడికో వెళ్ళింది నా దగ్గర లేకుండా ఏంటిది? ఏమైంది తనకు.

"నెమ్మదిగా లేచి ఫోన్‌లో మాట్లాడుతున్నట్లుగా బైటకు వెళ్ళి, మేడమీదకు వెళ్ళాడు.

సాత్విక్, శ్రావణి పరిగెత్తుతుంటే, అంజలి పక్కన నిల్చుని చూస్తుంది.

"నాతో ఎందుకు మాట్లాడటంలేదు?" దగ్గరకు వచ్చి అడిగాడు రవి.

ఉలిక్కిపడింది అంజలి.

"మాట్లాడుతున్నాగా" చిన్నగా అంది.

"ఫోన్ చేస్తే తియ్యటంలేదు. మెసేజ్‌కి రిప్లై లేదు. ఇందాక తెనాలి వస్తావా? అంటే మాట్లాడలేదు. ఏమైంది నీకు. నేనేమన్నా అన్నానా?" అన్నాడు రవి.

"నాలుగురోజులు పట్టిందా నేను అలిగానని తెలుసుకోవటానికి?" అంది అంజలి.

"అలిగావా ఎందుకు?" అన్నాడు రవి.

"అంజలి" ఏదో చెప్పబోయాడు రవి.

"శ్రావణి ఇంక పదండి కిందకు. దోమలున్నాయి" అని ముందుకు నడిచింది అంజలి.

రవి గబుక్కున అంజలి చెయ్యిపట్టుకుని ఆపాడు. "నువ్వు చాలా బాగున్నావు ఇవాళ" గభాల్న అన్నాడు.

స్టన్ అయ్యింది అంజలి. "రేపు పొద్దున్న దాకా ఆలోచిస్తాను నేనేం చేశానో. నాకు ఇంకా అర్థంకాకపోతే మాత్రం నువ్వు చెప్పాలి సరేనా?"

ఏంటి ఈ మనిషి ఒక టాపిక్ నుండి ఇంకోటి అబ్బా ఎలా వేగేది? నిజంగానే నేను బాగున్నానని అన్నాడా లేక భ్రమ?

"రేపు తొమ్మిదిగంటలకల్లా రెడీగా ఉంటావా?" అన్నాడు ఇంకా చెయ్యి వదలకుండా.

"ఊఁ....సరే" అని చెయ్యి, విదిలించుకుని పిల్లలను తీసుకుని కిందకు వెళ్ళింది.

చాలా సిగ్గుగా తడబాటుగా ఉంది అంజలికి. "నువ్వేనా.. నాలో నువ్వేనా?" ఆనంద్ సినిమాలోని పాట గుర్తొచ్చింది.

"అన్ని వంటలు చాలా బాగున్నాయి" అంది నీరజ. "ఉండు ఒక్క నిమిషం. నీకు తాంబూలం ఇవ్వలేదు" అని అన్నపూర్ణ లోపలకు వెళ్ళి పళ్ళెంలో నీరజకు చీర, తాంబూలం, తీసుకొచ్చి బొట్టుపెట్టి ఇచ్చింది.

"చీర ఎందుకు ఇప్పుడు?"

"శుక్రవారం పూట బట్టలు పెడుతుంటే కాదనకూడదు. ఇంట్లో ఉన్నదేదో పెట్టాను" అంది అన్నపూర్ణ. సావిత్రికి కూడా జాకెట్టు గుడ్డ, తాంబూలం ఉన్న ప్యాకెట్ ఇచ్చింది. పిల్లల చేతుల్లో డబ్బులు పెట్టి "వాళ్ళకేం బట్టలు కావలో అవి కొను" అంది.

"ఏంటిదంతా ఇప్పుడు పూర్ణా" అంది సావిత్రి.

అందరు బయలుదేరి గేటు దగ్గరకు వెళుతుంటే, అంజలి పక్కకి వచ్చి రేపు 9కి వస్తాను. రెడీగా ఉండు. నాకైతే ఇవాళ నిద్రపట్టదు" అన్నాడు రవి.

కళ్ళు పెద్దవి చేసి చూసింది అంజలి.

"అదే నువ్వు ఎందుకలిగావ్ అని" నవ్వేసి వెళ్ళిపోయాడు.

బాబోయ్ రవికేదో అయ్యింది ఇవాళ. నాతో మాట్లాడుతుంటే తన గొంతేంటో తేడాగా అనిపించింది ఎందుకు? మంచం మీద పడుకుని ఆలోచిస్తుంది అంజలి. రవికి తనంటే ఇష్టమేనా? లేక తనను ఇష్టపడితే బాగుండు అన్న భావనతో అన్నిటినీ భూతద్దంలో చూస్తోందా తను. "నువ్వు చాలా బాగున్నావు అంజలి" ఇవే మాటలు పదే పదే గుర్తొస్తున్నాయెందుకు?

ఎన్నో భావాలు ఎన్నెన్నో ముచ్చట్లు చెప్పాలనుకున్నవన్నీ చెలియలి కట్టదాటి కలగాపులగమైతే మిగిలేది?

"ఏం బట్టలు వేసుకోవాలి?" బీరువా ముందు నిల్చుని ఆలోచిస్తోంది అంజలి. ఇప్పటికే ఓ అరడజను తీసి పక్కన పడేసింది. తను చీర కట్టుకున్నప్పుడు మెరిసే రవి కళ్ళు గుర్తొచ్చాయి. తన ఫేవరేట్ నగలు చీర తీసి శ్రద్ధగా తయారయ్యింది. అంతా అయ్యాక అద్దంలో చూసుకుని మరీ అతిగా ఉందా? నేను సబ్ కలెక్టర్ని కలవటానికి వెళుతున్నానా? పార్టీకా? మార్చేయనా? కాటన్ చీర కట్టుకుంటే డిగ్నిఫైడ్గా ఉంటానేమో.. అబ్బ ఇంతగా విశ్లేషించటం అవసరమా?

"అంజలీ రవి వచ్చాడు ఇంకా తయారవ్వలేదా?" బైట నుండి సీతారామయ్య పిలుపు వినిపించింది.

గబగబా బ్యాగ్లో డబ్బులు పెట్టుకుని బైటకు వచ్చింది. అంజలిని చూసి "రెడీనా వెళదామా?" అన్నాడు రవి.

రవిని చూసి ఆశ్చర్యపోయింది అంజలి. ఎప్పుడూ కుర్తా, పైజమాల్లో ఉండే రవి, ఇవాళ ఫాంట్, ఫుల్ హాండ్స్ షర్ట్ వేసుకున్నాడు. చాలా హాండ్సమ్గా ఉన్నాడు.

"వస్తా నాన్నా" అని వెళ్ళి కారులో కూర్చుంది అంజలి.

"ఈ కవరులో సీడీలు ఉన్నాయి. నీకు కావాల్సిన పాటలు పెట్టుకో" కారు పోనిస్తూ అన్నాడు రవి.

వాటిల్లో వెతికి పాత సినిమా పాటలున్న సీడిని పెట్టింది. ఏం మాట్లాడకుండా, కళ్ళు మూసుకుని పాటలు వింటూ కూర్చుంది.

"నువ్వు నామీద ఎందుకలిగావో తెలిసింది" అన్నాడు రవి

కళ్ళు తెరిచి అతని వైపు చూసింది. "మా ఇంటికి వచ్చినప్పటి గొడవ సంగతి నీకు చెప్పకుండా నవ్వినందుకేగా?" నవ్వుతూ అన్నాడు రవి.

ఏం మాట్లడలేదు అంజలి.

"తాగుడు అలవాటును మానిపించే చిట్కాలేవో నేర్పించావంట కదా ఆడాళ్ళకు. నేను చెప్పాననుకుని నా మీద పోట్లాడటానికి వచ్చారు వాళ్ళు. అక్క, అమ్మ ఎదురుగా నువ్వు చెప్పిన ఐడియా ఏంటో ఎలా చెప్పేది? అందుకని చెప్పలేదు" నవ్వు ఆపుకుంటూ అన్నాడు రవి.

మొహం ఎఱ్ఱబడింది అంజలికి. "ఓ అదా విషయం" అనుకుంది. అనవసరంగా చిన్నపిల్లలాగా ప్రవర్తించి తన మీద అలిగి తనతో ఇదంతా మాట్లాడించటం అవసరమా? ఛ

అంజలి మౌనంగా ఉండటంతో "ఏంటి ఇంకా కోపం పోలేదా?" అన్నాడు.

"కోపం ఏమీ లేదు పాటలు వింటున్నా అంతే" అంది అంజలి.

గట్టిగా నవ్వేశాడు రవి.

"ఎందుకు నవ్వుతారు?" ఉక్రోషంగా అడిగింది అంజలి.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments